

Ovo neće tek tako nestati

Dorotea Jonov

„Ovo neće tek tako nestati“, rekla mi je žena. „Nemoj izlaziti ako nije nužno. A ti nemaš nužde“. Gledao sam kroz prozor svoje sobe dok je supruga još nešto pričala, a zatim je i ona postala tiha i slična nepomičnoj ulici. Za sat vremena ćemo večerati, a zatim se ponovno povlačim ovdje. U sobi čujem susjedov televizor zbog iznimno tankih zidova. Voditelj nekakvog informacionog programa pričao je o virusu koji lako skače s osobe na osobu ako nismo pažljivi. Mislim da žena nakon večere pospremi stol, a zatim čita ljubavni roman na kauču. A možda više i ne, nisam dugo zavirivao u dnevnu sobu nakon 9 navečer. Kad sam u sobi, često uzmem kameru u ruke i pravim se da snimam iako ništa ne snimam, ali volio bih da je tako. Tražim inspiraciju u nečemu velikom. Tješi me Godardova izreka da svijet nije tužan, samo je velik. Ta me misao zadržala na par trenutaka, a onda, kao da mi je životna ravnoteža dala još jedan pokušaj, taj neopisiv djelić sreće. Sa prozora stana na četvrtom katu, ugledao sam je kako prolazi. Hodala je nesmetano i odlučno, šireći svoju fenomenalnost na svakoga tko se usudi na njoj okrijepiti oči. Međutim, pogled na nju nije bio nikakav odmor, nego iscrpno saznanje o rizicima kojim se drugi zasigurno izlažu zbog nje. Ipak, i sam sam pao u njenu diskretnu zamku. Činila se kao da sadržava čitav svijet, što me plašilo, ali i nezaboravno uzbudilo jer sam znao da više ne gledam u jednu ulicu kojom hoda, nego mi je svaki grad i svaka ustanova odmah ispod prozora i iznimno blizu. Njen lik je tik iza mojih zatvorenih očiju poput misli o beskrajnoj privatnosti. Pretpostavka je da se vraća s posla, iako ga obavlja u zahtjevnim uvjetima poput epidemije. Znam samo da je moja klinička slika neuhvatljiva fantazija o njoj. Zgrabio sam kameru jer je ovo više nego savršen materijal za obećani film koji će nositi ime „Ljubav“. Snimio sam par nevjerojatnih zadnjih koraka koje je napravila dok nije odšetala izvan mog vidika. Htio sam znati tko je, ali mi je rečeno da ne izlazim iz kuće i to je svakako najsigurnije i najudobnije. Romansa poput ove svakako ne poznaje tehnikalije poput osobnih imena. Bio sam potpuno ispunjen kada sam kamerom spremno dočekao njeno koračanje iduće jutro. Intuicija me ovoga puta nije iznevjerila, i podržala me na najbolji mogući način. Svakog jutra i večeri bi prolazila, a film je bivao sve ljepši i ljepši. Tih dana nisam čuo ni susjedov televizor od ushićenja. Moja soba činila se većom nego ikada prije, pomislih i prevelika. Naročiti zapleti radnje su se događali kada bi ušetala u pekaru nasuprot moga stana. Snimio sam kako odgovorno stavlja higijensku masku na lice, grabi ručku, bira sretno pecivo koje će taj dan osjetiti njen jezik i zube, plaća za njih i naposljetku izlazi iz objekta. Ponedjeljkom i utorkom bi

uglavnom uzimala slatku poslasticu poput krafne ili kroasana, a ostalim danima bi vjerojatno bila toliko izmorena poslom da odustane od čokolade i prijeđe na peciva sa salamom i sirom. Petkom neobično često uzima burek. Znao sam da je savršena za mene. Dok sam snimao krupne planove i detalje njenog besprijekornog lica, osjećao sam kako je to moj najbolji rad do sada. Jednog je dana pogledala pravo u kameru. Tako smo se gledali par trenutaka prije nego što se, prestrašen, nisam maknuo s prozora. Slijedeće se jutro nije pojavila. Možda je tako i bolje. Falit će mi, ali kući je sigurnija od bolesti. Jedan mali virus lako bi se zaljubio u nju, kao što sam i ja. Svejedno, danima sam čekao da prođe. Taj mjesec iščekivanja obilježilo je loše vrijeme i bol u vratu. Također, žena je često pričala s obitelji i prijateljima preko mobitela i uglavnom zvučala zabrinuto i naporno tužno. Ja sam svoje remek djelo počeo gledati par puta dnevno. Višeput bih u njemu uživao nakon ručka, oko 3 popodne, kada susjed još ne počne s glasnim televizorom u vrijeme za poslijepodnevnu kavu. Najzad sam osjetio leptiriće u trbuhu. Bila je lijepa kao film i činila je moj cijeli kratki metar. Onaj pogled i sirova povezanost bila je moja odjavna špica. Naslađivao sam se slobodom kao nikada prije, moja produktivnost je ovim filmom došla do vrha. Ljudi na televizoru kažu najgora godina – ja kažem najbolja. Što se mene tiče, neka bolest traje što duže! Ja imam svoju „Ljubav“ svaki dan poslije ručka. Mislim da je tih dana supruga otišla, ali se nisam previše brinuo. Odlučno namještam krevet u kojemu ću se opet diviti vlastitim kinematografskim postignućima i ljepoti moje muze. Zovem susjeda na kućni telefon ne bih li ga zamolio da ne gleda poslijepodnevne programe koji glasnim zvukom narušavaju moju rutinu, ali ne udovoljava mi. Kako bi netko tko živi tako dosadan život i gleda televizijske programe cijeli dan uopće mogao shvatiti!? Započinjem projekciju. Mislim da je volim.

Dorotea Jonov

Učenica sam četvrte godine Gimnazije Vukovar jezičnog smjera. U slobodno vrijeme bavim se učenjem stranih jezika i kreativnim stvaranjem, a tema ljubavi u doba korone potaknula me da napišem nešto u odnosu na psihološke promjene i sklonosti kod pojedinca koje ona donosi.